

Tanke — eller hvad man vil kalde det — nemlig den kommunale Selvsfyrelse. Paa det sidstnævnte Punkt er det ærede Medlem imidlertid ogsaa tilstrækkelig imødegaaet af den høitærede Minister, og jeg skal kun for mit Vedkommende tilføje, at jeg tror, at den ærede Landssthingsmand lægger meget Mere ind i § 35 i Loven af 26de Mai 1868, end der virkelig staar. Han har derigjennem læst sig til, at man ikke kan paalægge en Kommune nogenformhelt Udgift, som ikke er hjemlet ved Vedtagten. Jeg vil nu gjøre opmærksom paa, at Vedtagten slet ikke gaar ud paa at slaa fast, hvilke Udgifter Kommunen skal have; naar man efterføjer, hvad Vedtagten skal indeholde, er det, foruden at regulere Forretningsgangen og Regnskabsvæsenet, tillige at fastslaa Bestillingsmændenes Antal, Pønningernes Ansættelse osv., men det er urigtigt at antage, at man skulde være kommen saa vidt, at Kommunen er saa selvstændig, at den ikke paa nogen Maade kan komme til at afholde nogen Udgift, der ikke findes i Vedtagten. I alt Fald maa det være klart, at naar en senere Lov paalægger en Kommune en Udgift, kan man ikke henslyde sig under, at Kommunen er urørlig gjennem sin engang fastslaaede Vedtægt, og det er ikke Andet, vi gjøre her, end at give en ny Lov, i Kraft af hvilken der muligvis kan paalægges Kommunen Udgifter. Det er vist et aldeles forkert Princip at sige, at det skulde være et Overgreb. I det Hele taget har jeg saa ofte fra den ærede Landssthingsmands Side hørt Tale om disse Overgreb i Kommunernes Selvstændighed, at jeg vilde ønske, at jeg en eneste Gang kunde faae blot eet Bevis paa, at der fra Regjeringens Side er flet Overgreb i denne Retning; saa kunde man maaske bedre forstaa det ærede Medlems hele Tankegang; men jeg har i Grunden aldrig hørt eller set Exempler paa disse Overgreb. — Det ærede Medlem mente, at Bestemmelsen i § 1, 3die Stykke om Politikorpset, vilde komme i Strid med de Bestemmelser, der staa i Politiloven af 1871. Ganske vist omhandles i denne Lov Ordningen af Politikorpset til Ordenens Opretholdelse i Aldebrandstilsælde osv., men jeg kan ikke se, at der skulde være noget Ukorrekt i at omhandle det samme Spørgsmaal i denne Lov, thi Vedtagten, der affattes efter nærværende Lov, kan jo ganske simpelt henvisse til Loven af 1871, og skulde Byraaadet i Vedtagten ønske at gjøre Forandringer i, hvad der blev vedtaget i Genhold til Loven af 1871, kan der jo ikke være Noget i Veien derfor, da den senere Vedtægt maa have den ældre.

Jeg skal i saa Henseende henvisse den ærede Rigsdagsmand til Vædringsforslaget under Nr. 35.

Med Hensyn til den ærede Landssthingsmands Forslag under Nr. 2, der gaar ud paa, at Loven skulde stiles saaledes, at ingenformhelt Fritagelse kunde finde Sted undtagen paa Grund af Legems svagheit eller mod Erlæggelse af en Kjendelse, da kan Udvalget ikke gaa ind derpaa. Forslaget er allerede blevet imødegaaet af den høitærede Minister, men jeg vil dertil føje, at det forekommer mig dels at være principstridigt og dels at være i allerhøieste Grad ubilligt mod mange forskellige Menneffer. Det er ganske vist en Regel, at Enhver skal yde Hjælp i Aldebrandstilsælde, saavidt han fornaar det; men intetsteds i Lovgivningen have vi et Princip, der siger, at en Mand skal opfylde en Borgerpligt, som hans Stilling gjør ham det umuligt at opfylde, eller at han i modsat Tilfælde skal betale. Vi have haat lignende Tilfælde for; jeg skal f. Ex. nævne Snekastningsloven ifjor, hvori der staar, at Enhver er pligtig til Snekastning, medmindre hans Stilling gjør ham det umuligt. Den ærede Landssthingsmands Forslag gaar ud paa, at unge Menneffer skulde betale en højere Sum, medens denne for ældre Folk skal aftage. For at tage et bestemt Exempel, skal jeg blot nævne, at saadanne unge Menneffer som Telegrafister, der fra Kl. 7 om Morgenen til Kl. 9 om Aftenen sidde paa Kontoret og saaledes umulig kunne møde ved Brandvæsenets Vælses eller Mønstring, eller i det Hele taget opfylde deres Pligt, herefter skulde tvinges til at betale 50 Rd. eller større Beløb til Kæmmerkassen. Og ikke nok hermed; disse unge Menneffer stifte fra en By til en anden, og hver Gang de komme til et nyt Sted, skal der preses et saadant Beløb ud af dem til Kæmmerkassen, for at de kunne blive fri for at opfylde denne Forpligtelse. Det er klart, at en saadan rigorøs Bestemmelse ingenlunde bør hjemses ved Lov; og jeg skal derfor anbefale at stemme imod Forslaget. — Den ærede Landssthingsmands Forslag under Nr. 3 har jeg tidligere omtalt, det kunde godt vedtages, naar det havde været anderledes redigeret; men foreløbig maa jeg anbefale at vedtage Udvalgets Forslag under Nr. 4. — Hvad den ærede Landssthingsmands Forslag under Nr. 4 angaar, anser jeg det for at være fuldstændig identisk, vel ikke i Formen, men i Realiteten, med hans første Vædringsforslag, der er taget tilbage. Dette Forslag vil umuliggjøre enhver Forhandling med Byraadet og vil ikke sige Andet, end at Byraadet skal være ene-